

Τα γράμματα ενός Μαύρου Πάνθηρα από τη φυλακή.

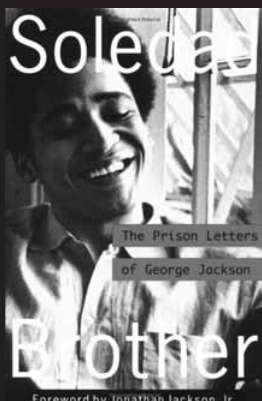

Blood in my eye

Ο George Jackson

υπήρξε ένας από τους σπάνιους εκείνους ανθρώπους που είχαν το σθένος, την τύχη και την κατάρτα να συγκεντρώσουν στο πρόσωπό τους όλες τις ηθικές ποιότητες, τις υπερβάσεις και τον πολιτικό πυρετό του κινήματος των 60's. Όντας, μόλις, 18 χρονών καταδικάστηκε σε φυλάκιση αορίστου διάρκειας για την κλοπή 70 δολαρίων από βενζινάδικο. Το 1966 κι ενώ βρισκόταν ακόμα στη φυλακή, προσχώρησε στο "Κόμμα των Μαύρων Πανθήρων" ιδρύοντας παράλληλα τη Μαύρη μαρξιστική οργάνωση "Black Guerilla Family", που ως στόχο της είχε την υπεράσπιση της αξιοπρέπειας των κρατουμένων και την αντίστασή τους στη ρατσιστική βία εντός των φυλακών. Στα 28 του χρόνια, ο Jackson και δύο ακόμα κρατούμενοι στις φυλακές Soledad της Καλιφόρνια, οι Fleeta Drumgo και John Cluchette, θα κατηγορηθούν για τη δολοφονία ενός λευκού φρουρού. Τα γεγονότα έχουν ως εξής: στις 13 Γενάρη του '69 στο προαύλιο της Πτέρυγας Ο, οι ομάδες 7 μαύρων και 10 λευκών κρατούμενων θα συμπλακούν. Τα πυρά των φρουρών που επιτηρούσαν το προαύλιο θα στοχεύσουν στους μαύρους κατάδικους αφήνοντας πίσω τους 3 νεκρούς. Στις 16 του ίδιου μήνα, το δικαστήριο που εξέταζε την υπόθεση αποφάσισε πως οι πυροβολισμοί ήταν νόμιμοι. Αργότερα την ίδια μέρα, ένας από τους φρουρούς της πτέρυγας του Jackson βρίσκεται νεκρός και οι τρεις άντρες που κατηγορήθηκαν για τη δολοφονία ήρθαν αντιμέτωποι με το ενδεχόμενο της καταδίκης τους σε θάνατο. Από εκεί και έπειτα η υπόθεση των "Αδερφών της Σολεδάδ" θα αναδειχθεί σε πολιτικό ζήτημα πρώτης γραμμής. Στις 7 Αυγούστου του '70 και ενώ ο Jackson είχε μεταφερθεί στις φυλακές του San Quentin, ο 17χρονος αδερφός του Jonathan πραγματοποίησε έφοδο στο δικαστήριο της Κομητείας του Marin κατά τη διάρκεια της ακροαματικής διαδικασίας 3 κρατουμένων της ίδιας φυλακής, μοιράζοντας τους όπλα που είχε κρυμμένα στο παλτό του. Κατά την αποχώρησή του μαζί με τους κρατούμενους και 5 ακόμα ομήρους -ανάμεσα στους οποίους και ο δικαστής- απαίτησε την απελευθέρωση των Αδερφών σε διάστημα 30 λεπτών για να πέσει τελικά νεκρός απ' τους πυροβολισμούς που ακολούθησαν. Τα γράμματα που ακολουθούν είναι από το βιβλίο "Soledad Brothers: The prison letters of George Jackson" που κυκλοφόρησε την ίδια χρονιά και είναι αφιερωμένο στη μνήμη του. Ο George Jackson πέρασε τα τελευταία 7 χρόνια της ζωής του στην απομόνωση. Εκεί μελέτησε πολιτική οικονομία και έγραψε γράμματα και δοκίμια που συγκέντρωσε σε δύο βιβλία. Το δεύτερο από αυτά ("Blood in my eye") κυκλοφόρησε μετά το θάνατό του, ο οποίος ήρθε τρεις μέρες πριν την επικείμενη δίκη του τον Αύγουστο του '71 και κάτω από αδιευκρίνιστες μέχρι σήμερα συνθήκες.

Το εξώφυλλο της πρώτης έκδοσης των Γραμμάτων απ' τη Φυλακή.

Απρίλης 1970 (1)

Αγαπητή Φαίη¹,

για προφανείς λόγους με πονά να ζω στο παρελθόν... διαθέτω μόνο την ανώμαλα επουλωμένη σάρκα των πολύ πρόσφατων χρόνων σαν απόδειξη του μη θανάτου μου στο νεκροκρέβατο που κείτομαι εδώ και τόσο καιρό. Πήρα το μάθημά μου απ' το παρελθόν και επιχειρήσα να το απομονώσω. Ήπια βαθιά απ' τις δεξαμενές της κολής, κολύμπησα ενάντια στο ρεύμα της Blood Alley², στην Urban Fascist America, έζησα την εμπειρία του να τρίβεται η μύτη σου στα σκατά, αρματώθηκα μ' ένα μνημειώδες μίσος και πάσχισα να ξεχάσω και να προσποιηθώ. Κλασικός μηχανισμός άμυνας ενός μαύρου αρσενικού.

Δε δούλεψε. Ίσως να είναι απλά ο εαυτός μου, μα υποπτεύομαι πως είναι κομμάτι της θλιβερής μαύρης συνθήκης κατά την οποία οι αληθινά κακές στιγμές καταγράφουν τον εαυτό τους τόσο ξεκάθαρα και ανεξίτηλα στο μυαλό, ενώ οι ελάχιστες σύντομες εκλάμψεις ικανοποίησης χάνονται αυτόματα, εφιάλτης που προεξέχει απειλητικά.

Η ανάκληση είναι σχεδόν τέλεια, ο χρόνος δεν ξεθώριασε τίποτα. Ανακαλώ την πρώτη-πρώτη απαγωγή. Έζησα μέσα απ' το πέρασμα³, πέθανα στο πέρασμα, ξάπλωσα στους ανώνυμους, ρηχούς τάφους των εκατομμυρίων που γονιμοποίησαν το Αμερικάνικο χώμα με τα κουφάρια τους, βαμβάκι και καλαμπόκι φυτρώνει απ' το στήθος μου, "εις την τρίτη και τέταρτη γενιά"⁴, την δέκατη, την εκατοστή. Ο νους μου περιφέρεται μπρος και πίσω στις αμέτρητες γενιές και νιώθω όλα όσα ένωσαν, μα διπλά. Δε μπορώ να κάνω αλλιώς' είναι πάρα πολλά τα πράγματα που μπορούν να μου θυμίσουν τις 23 ½ ώρες που βρίσκομαι σ' αυτό το κελί. (...)

Απρίλης 1970 (2)

Αγαπητή Φαίη,

με την ευκαιρία της περιοδείας και έρευνας που διεξήγαγες μαζί με τον Γερουσιαστή Dymally πάνω στην υπόθεση της Soledad, διέκρινα στα ερωτήματα που έθεσε η ομάδα σας μια επιθυμία να απομονώσετε κάποια λογική που θα μπορούσε να εξηγήσει την "ιδιαιτέρως προεξάρχουσα" παρουσία του ρατσισμού στη φυλακή (...)

Για να καθορίσουμε τη συμπεριφορά των ανθρώπων μετά την είσοδό τους στη φυλακή, είναι πρωταρχικής σημασίας να γνωρίζουμε τη φυλακή αυτή. Οι άνθρωποι κατοικούνται απ' το περιβάλλον τους - όχι το αντίθετο. Σου έδωσα ένα καλό παράδειγμα επ' αυτού την τελευταία φορά που σε είδα. Εκεί που κρατούμαι τώρα, δεν μας επιτρέπουν να αφήνουμε το κελί χωρίς πρώτα να μας περάσουν χειροπέδες που κλειδώνουν στα χέρια και στη μέση. Και αυτό, αφού πρώτα μας έχουν περάσει από εξονυχιστικό γυμνό σωματικό έλεγχο. Δύναμη 12 ή περισσότερων γουρουινιών μπορεί ανά πάσα στιγμή να εισβάλει στην πτέρυγα, κάνοντας έλεγχο και καταστρέφοντας προσωπικά αντικείμενα. Η συμπεριφορά του προσωπικού προς τους κατάδικους είναι τόσο αμυντική όσο και επιθετική. Και συνεχίζει να είναι τέτοια μέχρι ο κατάδικος να συναινέσει πλήρως. Και όταν λέω να συναινέσει, εννοώ να γονατίσει στα πόδια τους. Μόνο τότε η συμπεριφορά τους θα αλλάξει προς μια πιο πατερναλιστική συγκατάβαση. Οι περισσότεροι κατάδικοι δε γουστάρουν τέτοιου τύπου σχέση (αν και κάποιοι τη λατρεύουν) με μια ομάδα ατόμων αποδεδειγμένα κατώτερων από την υπόλοιπη κοινωνία σε ό,τι αφορά την παιδεία, την κουλτούρα και την ευαισθησία. Τα κελιά μας είναι τόσο απομακρυσμένα από το εστιατόριο που το φαΐ μας κρύνει πριν το πάρουμε. Κάποιες μέρες υπάρχει μόνο ένα γεύμα που θα μπορούσες να το πεις μαγειρεμένο. Για μεσημεριανό δεν παίρνουμε τίποτα περισσότερο από κρύα σάντουιτς. Δεν υπάρχει ποικιλία στο μενού. Τα ίδια πράγματα βδομάδες επί βδομάδων. Βρισκόμαστε αποκλεισμένοι στα κελιά μας 23 1/2 ώρες τη μέρα. Ο αποκάλυπτος ρατσισμός εκδηλώνεται ανενόχλητος. Δεν πρόκειται για μια κατάσταση κατά την οποία τα γουρούνια προσπαθούν να σταματήσουν τις ρατσιστικές επιθέσεις - αντίθετα, τις ενθαρρύνουν ενεργά. Επάνω πέφτει ξύλο ακριβώς αυτή τη στιγμή. Είναι 11 π.μ., 11 του Ιούνι. Υποτίθεται πως κανένας μαύρος δεν πρέπει να βρίσκεται πάνω με οποιονδήποτε μη-μαύρο, αλλά, λάθη γίνονται, κι ένας ή δύο μαύροι καταλήγουν εκεί παρέα με 9 ή 10 (εξαγριωμένους απ' τις βιολικές συνθήκες ή και φανερούς συνεργάτες των μπάτσων) λευκούς κατάδικους. Σείεται το ταβάνι ολόκληρο. Στη μάχη σώμα-με-σώμα νικάμε πάντα, εκτός από κάποιες φορές που τα γουρούνια τους έχουν δώσει μαχαίρια ή ηλεκτρικά όπλα. Το μεσημεριανό θα καθυστερήσει σήμερα, το δακρυγόνο ή οτιδήποτε είναι αυτό το πράγμα κατηφορίζει προς τα κάτω, τρυπάει τη μύτη και τα μάτια μου. Κάποιος έχει πληγωθεί άσχημα. Ακούω το κρεατοφορείο να μεταφέρεται επάνω. Μάλλον τα γουρούνια τους δώσανε όπλα. Πρέπει, όμως, να είμαι δίκαιος. Κάποιες φορές (όχι συχνότερα από όσο χρειάζεται) θα τη στήσουν σε κάποιο Μεξικανό ή λευκό κατάδικο. Κάποιον που δεν είναι αρκετά ρατσιστής. Έτσι ώστε, όταν τα αδέρφια (εξοργισμένα από προηγούμενες επιθέσεις) τον σπάσουν στο ξύλο, να γίνει το ίδιο ρατσιστής με τους υπόλοιπους. (...)

Πάρε ένα αθώο κατάδικο (...) τον οποίο κάποιο γου-

ρούνη "νόμισε" πως τον είδε να προσπαθεί να παραβιάσει μια κλειδαριά. Φερ' τον σε οποιοδήποτε τμήμα της Πτέρυγας 0 (το χειρότερο τμήμα του σωφρονιστικού κέντρου, μέρος του οποίου είναι και το Υψίστης Ασφαλείας). Θα του περάσουν χειροπέδες, θα τον αλυσοδέσουν, θα τον πρεσάρουν οι μπάτσοι που θεωρούν πως κάθε κατάδικος πρέπει να γίνει χαφίης. Θα τον πρεσάρουν οι λευκοί κατάδικοι για να ασπαστεί τη δική τους ρατσιστική πολιτική (είναι όλοι τους γνωστοί σαν "Βοηθί του Χίτλερ"). Αν έχει την πρόθεση να βοηθήσει τους μαύρους θα απωθηθεί - από μαύρους. Τρεις βδομάδες είναι αρκετές. Οι πιο δυνατοί δε βαστάνε περισσότερο από δύο. Έχει υπάρξει μόλις ένας λευκός που πέρασε την εμπειρία της Πτέρυγας 0 δίχως να χάσει την ισορροπία του, δίχως να επιτρέψει στον εαυτό του να υποκύψει στην τρέλα του χυδαίου, αποκάλυπτου ρατσισμού. Οι λογικές διεργασίες του μυαλού καταστρέφονται, οι σκέψεις αποδιοργανώνονται παντελώς. Ο σαματάς, η τρέλα που βγαίνει από κάθε λαρύγγι, οι εξαγριωμένοι ήχοι από τα κάγκελα, οι μεταλλικοί ήχοι απ' τους τοίχους, οι ατσάλινοι δίσκοι, τα καρφωμένα στον τοίχο σιδερένια κρεβάτια, οι κούφιοι ήχοι απ' τον μαντεμένιο νεροχύτη ή καμινέ. Οι οσμές, τα ανθρώπινα κόπρανα που μας πετάνε, τα άπλυτα κορμιά, το σάπιο φαΐ. Ο λευκός που βγαίνει από εδώ μέσα είναι κατεστραμμένος για μια ζωή. Και όσο για τους μαύρους; Κανείς δε βγαίνει απ' την Υψίστης Ασφαλείας περπατώντας. Φεύγει είτε με το κρεατοφορείο, είτε έρποντας και γλύφοντας τα πόδια του γουρουινιού (...) (Ο κατάδικος) βρίσκεται σε πεδίο βολής. Μπορεί να εξαναγκαστεί να μονομαχήσει μέχρι θανάτου με μαχαίρια. Αν δεν μιλά και δε φέρεται με περισσότερο φανατισμό από κάθε άλλο του καταλογίζεται πως δεν είναι πιστός στη φυλή του και την πολιτική της, τον φασισμό. Κάποιοι από τους κατάδικους υποστηρίζουν ξεδιάντροπα το ρατσισμό των γουρουινιών, οι υπόλοιποι το κάνουν ακούσια μέσω του δικού τους ρατσισμού. Οι πρώτοι είναι λευκοί, οι τελευταίοι μαύροι. Αλλά, όπως γίνεται στο δρόμο έτσι και εδώ, ο μαύρος ρατσισμός αποτελεί αναγκαστική αντίδραση. Ένα μηχανισμό επιβίωσης. (...)

Δε μπορείς καν να φανταστείς το μέγεθος της δυσφορίας που μπορεί να προκαλέσει η ύπαρξη μιας και μοναδικής τηλεόρασης που τη μοιράζονται 140 άντρες. Γιατί, αν υπάρχουν περισσότερα από ένα κανάλια, τι περιμένεις να συμβεί; (...) Οι μαύροι πίνουν τη μια μεριά του δωματίου και οι λευκοί με τους Μεξικανούς την άλλη (...) Τι φαντάζεσαι πως γίνεται σε μια υποθετική περίπτωση κατά την οποία η Nina Simone τραγουδά, η Angela Davis μιλά και ο James Brown χορεύει στο ένα κανάλι, ενώ στο άλλο ο Merle Haggard⁵ ξελαρυγγιάζεται και παρακαλάει για μια γερή κλοτσιά στον κώλο; Ο καυγάς θα ξεσπάσει μόλις κάποιος αδερφός του οποίου η αγάπη για τη δημοκρατία είναι μικρότερη από την αγάπη του για ομορφιά (ψηφίσαμε, μα είναι 60 κι εμείς 40) γυρίσει το κανάλι για να δει την Davis. Ποιες γραμμές πιστεύεις πως θ' ακολουθήσει ο καυγάς; Δε θα είναι η Angela κι εγώ ενάντια στον Merle Haggard; (...) Αποτελούμε κάπου το 40 με 42% του πληθυσμού των φυλακών. Ίσως και περισσότερο μιας και βασίζομαι σε υλικό δημοσιευμένο στα μμε. Η ηγεσία του μαύρου πληθυσμού των φυλακών ταυτίζεται ξεκάθαρα με τον Huey⁶, τον Bobby, την Angela, τον Eldridge και τον αντιφασισμό. Η Βάρβαρη καταστολή των μαύρων που μπορεί να υπολογιστεί διαβάζοντας τους επικήδειους στις εφημερίδες της χώρας, Fred Hampton⁷ κτλ, δεν έ-

χει διαφύγει των μαύρων κρατούμενων. Τα δεσμά σπάνε γοργά. Άνθρωποι που διαβάζουν Lenin, Fanon και Che δεν κάνουν απλά εξεγέρσεις, "μαζικοποιούνται", "εξαγριώνονται", σκάβουν τάφους. (...)

Το στρατόπεδο αυτό βγάζει το καλύτερο από κάθε αδερφό ή τον καταστρέφει εντελώς. Μα κανείς δε μένει ανεπηρεαστος. Κανείς που φεύγει από εδώ δεν είναι φυσιολογικός. Εάν φύγω από εδώ μέσα ζωντανός δε θ' αφήσω τίποτα πίσω. Δε θα με υπολογίσουν ποτέ στους τσακισμένους, μα δε μπορώ να πω ότι είμαι φυσιολογικός. (...) Αυτή δεν είναι η πρώτη φορά που το ίδρυμα (στρατόπεδο) επιχείρησε να με δολοφονήσει. Είναι η πιο αποφασισμένη απόπειρα, αλλά όχι η πρώτη. Κοιτώ τον εαυτό μου κάθε μια από αυτές τις προδικαστικές μέρες για να δω με ποιον τρόπο ενδέχεται να έχω αλλάξει. Μπορώ ακόμα να χαμογελώ, έπειτα από δέκα χρόνια απόκρουσης μαχαιριών και γάντζων, αναμονής των απρόσωπων σαδιστικών γουρουινιών, δέκα χρόνια αντίστασης, επτά εκ των οποίων στην Απομόνωση. Μπορώ ακόμα να χαμογελώ κάποιες φορές, αλλά μέχρι τη στιγμή που όλο αυτό τελειώσει ίσως και να μην είμαι πια καλός άνθρωπος. Και ανάβω, απλά, το εβδομικοστό έβδομο τσιγάρο αυτής της μέρας των 21 ωρών. Θα ξαπλώσω για δυο-τρεις ώρες, ίσως κοιμηθώ...

Άδραξε τη στιγμή.

Σημειώσεις

1. Στμ: Πρόκειται για την δικηγόρο του, Fay Stender.
2. Στμ: Η Blood Alley βρίσκεται στη Σανγκάη. Το πιο πιθανό είναι να αποτελεί αναφορά στην ομώνυμη αντικομμουνιστική ταινία του '55, στην οποία ο John Wayne υποδύεται ένα καπετάνιο που τον σώζουν οι ντόπιοι απ' τους Κινέζους Κομμουνιστές. Ο Jackson ήταν εγγόλλου Μασοϊκός.
3. Στμ: Αναφέρεται στο "μεσάιο πέρασμα", στο ταξίδι των καρβιτών που μετέφεραν τους σκλάβους απ' τη δυτική ακτή της Αφρικής στην άλλη πλευρά του Ατλαντικού.
4. Στμ: Από την Έσοδο.
5. Στμ: Τραγουδιστής της κάντρι.
6. Στμ: Huey Newton, Bobby Seal, Angela Davis, Eldridge Cliver. Ηγετικές φιγούρες των Μαύρων Πανθήρων.
7. Στμ: Ηγετική φιγούρα των Μ.Π. Δολοφονήθηκε από το FBI.

Η κηδεία του George Jackson

